

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8810/15

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופט ג' קרא

המערער: מוניר פרחאת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בת"פ
24351-06-13 שניתן ביום 1.12.2015 על ידי כב' השופט
כמאל סעב

תאריך הישיבה: ט' בתמוז התשע"ז (3.7.2017)

בשם העותר: עו"ד אחמד חמזה יונס; עו"ד איה יונס

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

פסק-דין

השופט ג' קרא:

1. לפנינו ערעור על חומרת העונש שנגזר על המערער בת"פ 24351-06-13 ביום 1.12.2015 על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט כ' טעב), במסגרתו נדון המערער לעונשים הבאים: 14 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה של 18 חודשים למשך שלוש שנים בעבירה מהעבירות שבהן הורשע, למעט עבירה של תקיפה סתם – לגביה הוטל עליו מאסר מותנה של 6 חודשים למשך שלוש שנים ופיצוי למתלוננת בסך 70,000 ש"ח. יצויין, כי הערעור הוגש גם על הכרעת הדין אולם בפתח הדיון לפנינו, ובהמלצתנו,

חזר בו בא כח המערער מערעורו על הכרעת הדין ומיקד את טיעונו בעניין חומרת העונש בלבד.

2. המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בחמישה אישומים שיוחסו לו בכתב האישום, בעבירות של שידול להתעללות בקטין או בחסר ישע (עבירה לפי סעיף 368ג סיפא וסעיף 30 לחוק העונשין – התשל"ז 1977; להלן "החוק"); התעללות בקטין או בחסר ישע (עבירה לפי סעיף 368ג סיפא וסעיף 29 לחוק); תקיפת קטין או חסר ישע (עבירה לפי סעיף 368ב רישא; תקיפה סתם (עבירה לפי סעיף 379 לחוק); מעשה מגונה בכוח (עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק); מעשים מגונים (עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק); כליאת שווא (עבירה לפי סעיף 377 לחוק); ואיומים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק).

תמצית כתב האישום והכרעת הדין

3. על פי החלק הכללי של כתב האישום, עמד המערער בראש קבוצה, שמנתה חמש משפחות, שחבריה סרו למרותו. חברי הקבוצה נהגו להיפגש מספר פעמים בשבוע, מפגשים במהלכם העביר המערער שיעורי דת ותפילה וייעץ להם בכל הנוגע ליחסיהם האישיים ולחינוך ילדיהם.

4. העבירות שתוארו בכתב האישום בוצעו במועדים שונים בין השנים 2013-2006. בתמצית הדברים, המערער דרש מחברי הקבוצה להעניש את ילדיהם בעונשים שכללו מכות (באחד המקרים נעשה שימוש בחגורה); כליאה ממושכת בשירותים או בחדר (לתקופות שנעו בין מספר ימים לבין שבועיים); מריחת צואה על גופם; ומניעת אוכל ושתייה. בחלק מהמקרים המערער ביצע, בעצמו ובצוותא חדא עם חברי הקבוצה, מעשים של תקיפה והתעללות גופנית ונפשית בילדי הקבוצה. בנוסף, ביצע המערער עבירות כלפי המתלוננת, שהיתה אם אחת המשפחות שהשתייכו לקבוצה (האישום השלישי). להלן פרטי האישומים, ככל שהדבר נדרש לבחינת הערעור.

5. באישום הראשון: המערער דרש לכלוא שניים מילדיה הקטינים של אחת המשפחות בקבוצה בתא השירותים למשך שבועיים, כך שהשניים נאלצו לאכול ולישון על רצפת השירותים, כעונש על שהכניסו לבית חיבור אינטרנט, והורה על שחרורם רק לאחר שהתנצלו בפניו (שנת 2007).

באישום השני: המערער הכה את בנה של המתלוננת ושרט אותו שריטות עמוקות בפניו וכן דחף אותו לקיר וכתוצאה מכך נחבל הקטין (אירוע ראשון, שנת 2006); הכה

את בתה של המתלוננת בגופה ובפניה ודרש מהמתלוננת לכלוא את הבת בחדרה כשהיא לבושה בבגדים תחתונים בלבד ולאסור עליה לצאת מחדרה כך שזו נאלצה לעשות את צרכיה על עצמה. בנוסף, על פי הוראת המערער נאלצה הבת לישון על קרש המיטה ללא מזרון וקיבלה מזון בכמויות קטנות במשך ארבעה ימים, כשמדי יום הגיע המערער לבית להנחות את המתלוננת עד שהחליט על סיומו של העונש ואף הורה על הפסקת לימודיה של הבת (אירוע שני, שנת 2006);

המערער דרש מהמתלוננת להעניש את שני בניה בכליאתם בשירותים, מתן ארוחה אחת ביום בלבד, איסור הורדת המים באסלה ומריחת צואה על גופם ופניהם ושחרורם של השניים כעבור שלושה ימים, רק לאחר שהתנצלו בפניו (אירוע שלישי, שנת 2007); בשתי הזדמנויות (בשנת 2008 ובשנת 2012) סטר המערער בחוזקה לבנה של המתלוננת באופן שהותיר סימנים על פניו ודרש מהמתלוננת לכלוא אותו בשירותים למשך ארבעה ימים (בשנת 2008) ולמשך שבוע ימים, תוך שניתנה לו כמות מזון קטנה (בשנת 2012) (שני האירועים כאחד נמנו על ידי בית המשפט קמא בתור אירוע רביעי).

באישום הרביעי: בהתאם להנחיותיו של המערער נכלא אחד מהילדים בחדרו על ידי אמו למשך שבוע ימים ושוחרר רק לאחר שהתנצל, כעונש לאחר שנתפס כשהוא רוכב על קטנוע ללא רשיון (שנת 2008).

באישום החמישי: על פי הוראת המערער הכה אחד מזוגות ההורים בקבוצה את בתם באמצעות חגורה וכלאו אותה בחדרה ללא מזון ומים למשך יום אחד (שנת 2010).

באישום השלישי פורטו העבירות שביצע המערער כלפי המתלוננת בחמישה מקרים בין השנים 2009-2013, כדלקמן: המערער הורה למתלוננת לפשוט את בגדיה בנוכחותו ולעיני בתה, וכשהיא בבגדיה התחתונים בלבד, אמר לבתה כי כך הוא רוצה לראות את אמה, כשהיא טהורה; במועד אחר, במהלך אסיפת חברי הקבוצה, כעונש על ששיקרה לו, הורה לה המערער לפסק את רגליה, שם את רגלו על איבר מינה ודחף עם רגלו וכן איים עליה כי אם תשקר לו שוב הוא ידחוף את רגלו לאיבר מינה; באירוע נוסף, השכיב המערער את המתלוננת על המיטה בבית אחת המשפחות, פיסק את רגליה והחזיק מקל עץ ארוך ביניהן תוך שאיים עליה כי ידחף את המקל לאיבר מינה אם תשקר שוב; באירוע אחר, במהלך אסיפת חברי הקבוצה, המערער סטר למתלוננת, הפילה ארצה ודרך על צווארה ברגלו משום שכעס לאחר שגילה כי פעלה בניגוד להוראתו ונתנה דמי כיס לבנה; באירוע נוסף, כלא המערער את המתלוננת בחדר השירותים מחוץ לביתו במשך

שבוע ימים משעות הבוקר ועד חצות, ושיחרר אותה למספר שעות בצהרי היום, כעונש משסבר כי חדלה לדווח לו על המתרחש בביתה.

6. המערער, כאמור, הורשע לאחר ניהול הוכחות בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בהכרעת הדין, קבע בית משפט קמא, כי המערער עמד בראש קבוצה סגורה שמנתה חמש משפחות ושימש כמנהיגה הרוחני, ניהל את חיי חבריה והכתיב "חוקה". חברי הקבוצה התנתקו ממשפחותיהם או עמדו בקשר מוגבל עימן, על מנת לשמור בסוד את המתרחש בקבוצה; היה עליהם לדווח למערער על הקורה בביתם מבלי להסתיר ממנו דבר; לציית למערער ולבצע את העונשים שהטיל על ילדיהם, שאם לא כן היו נענשים בעצמם. חברי הקבוצה נפגשו במתכונת שבועית והמערער העביר להם שיעורי דת בהם הנחה אותם כיצד להתנהל בחייהם. חברי הקבוצה העריצו את המערער ושליטתו בחייהם היתה מוחלטת מכח אמונתם כי הנחיותיו מבוססות על ציוויי הדת. עוד נקבע, כי המערער השליט משטר של פחד בקרב חברי הקבוצה על ידי אמצעי ענישה, שכללו השפלה, נידוי ואלימות פיזית ונפשית.

גזר הדין של בית המשפט המחוזי

7. בית המשפט עמד על החומרה היתרה שבמעשי המערער וקבע כי מדובר במעשים אכזריים ויוצאי דופן בחומרתם שפגעו פגיעה פיזית ונפשית בקטינים ובמתלוננת. בית המשפט סבר כי אין לראות את כלל העבירות שבוצעו על פני מספר שנים כאירוע אחד אולם על מנת שלא לסרב לאת יישום ההלכה שנקבעה בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) תוך הפרדה בין כל קורבן וקורבן, קבע מתחם עונש הולם לכל אחת מהפרשיות שבכתב האישום בהתייחס לסוגה ולמהותה ובסופו של יום קבע עונש כולל. כך נקבע כי מתחם העונש ביחס "לכל מקרה בו הייתה פגיעה בקטין" (סעיף 95 לגזר הדין) יהיה בין שנה לשבע שנות מאסר וביחס לעבירות שביצע המערער כלפי המתלוננת יהיה מתחם העונש בין שנה לחמש שנות מאסר. בקביעת מתחמי הענישה נלקחו בחשבון הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות (כבוד האדם וחירותו; שלומם וביטחונם של הקטינים והמתלוננת והאוטונומיה שלהם על גופם); עונשי המינימום והמקסימום בעבירות השונות; חומרת המעשים; הימשכותם על פני שנים רבות וכלפי מספר רב של קורבנות, תוך ניצול מעמדו של המערער בקרב חברי הקבוצה לביצוע העבירות בעצמו או באמצעות אחרים; הנזקים שנותרו בגופם ובנפשם של הקטינים ושל המתלוננת, כשהאחרונה שילמה מחיר של נידוי מהקבוצה והסתת ילדיה ובעלה נגדה משהתקוממה. בהעדר מקרים דומים של ענישה בגין מצבור עבירות שבוצעו כלפי קטינים לאורך שנים, הדריך עצמו בית המשפט קמא בפסיקה הבאה: ת"פ (מחוזי י-ם) 460/09

חן נ' מדינת ישראל (30.11.2010), שאושר גם בע"פ 2950/11 חן נ' מדינת ישראל (8.5.2014); להלן "פרשת חן"), שבו נדון הנאשם ל-24 שנות מאסר בגין מעשי התעללות ותקיפה בשמונה קטינים יחד עם חברי קבוצה שסרו למרותו; ת"פ (מחוזי י-ם) 437/09 מדינת ישראל נ' פלוני (10.10.2010), שבו נגזרו על הנאשם 12 שנות מאסר בגין מספר רב עבירות אלימות קשה כלפי בנותיו לרבות שימוש במכות חשמל והתעללות בהן שהסבו להן נזקים קשים; ת"פ (מחוזי י-ם) 52378-01-15 מדינת ישראל נ' פלוני (7.10.2015), שבו נגזרו על הנאשמים 30 חודשי מאסר בגין עבירות של תקיפת קטין והתעללות בקטין (הכאת הנער, טלטול ראשו וכבילתו למיטת ברזל בחוטי ברזל).

העונש הכולל הועמד, כאמור לעיל, על 14 שנות מאסר לריצוי בפועל, תוך שנקבע כי עונש כולל זה מגלם עונש בגין כל אחד מהאירועים שבהם הורשע המערער תוך חפיפה חלקית – ומשמעותית – ביניהם והודגש כי לאור חומרת המעשים, ובהינתן הרשעה קודמת בעבירת אלימות שעומדת לחובתו של המערער, אין בכוחן של נסיבותיו האישיות כדי להביא לחריגה לקולה ממתחם הענישה.

הטענות בערעור

8. המערער העלה מספר טענות נגד גזר הדין. ראשית, המערער טען כי העונש החמור שהוטל עליו הושפע מקביעות עובדתיות שמקורן בקונספציה מוטעית אליה נתפס בית המשפט קמא ולפיה מדובר ב"כת דתית" או בקבוצה סגורה ובדברים קשים שנאמרו בגנות המערער בהקלטות שאותן ערך אחיה של המתלוננת. שנית, בית המשפט קמא התעלם מקיומו של מניע חינוכי הנובע מתפיסה דתית שעמד בבסיס מעשיו של המערער להבדיל מהתעללות לשמה. שלישית, המערער טען לקיומה של אכיפה בררנית שעה שאיש מהורי הקטינים, והמתלוננת בכלל זה, אשר על פי התיאור העובדתי שבכתב האישום ביצעו את המעשים כלפי הקטינים, לא הועמד לדין אף כי על פניו אין כל ראייה לקיומם של סייגים לאחריות הפלילית בעניינו של מי מהם. בנוסף, המערער הלן על קביעת מתחמי הענישה כאשר הרף העליון שלהם מגיע כמעט למלוא העונש המירבי בעבירה החמורה, בייחוד שעה שלא הוגשה כל ראייה באשר לנזקים שנגרמו למי מהקטינים. לשיטתו, יש לקבוע מתחם ענישה אחד ביחס לעבירות שבוצעו בקטינים, הנע בין שנה לארבע שנות מאסר – ולכל היותר בין שנתיים לחמש שנות מאסר, שכן אף שהמדובר בקורבנות שונים ובמועדים שונים, הרי הזיקה בין העבירות, ככאלו הנובעות מגישה חינוכית, קושרת אותן יחדיו ומכל מקום אין המעשים מצויים ברף החומרה העליון של עבירת ההתעללות.

ביחס לעבירות שבוצעו כלפי המתלוננת טען המערער כי יש לראותן כאירוע אחד בשל הזהות במניע ובקורבן ומתחם העונש הראוי נע בין שנתיים לשלוש שנות מאסר. לאור טענת האכיפה הבררנית, יש לחפוף את מלוא העונש בגין העבירות נגד המתלוננת עם העונש בעבירות נגד הקטינים, ולכל הפחות לחפוף ביניהם באופן חלקי.

9. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. לשיטתה, העונש שנגזר על המערער הוא עונש ראוי ואינו מצדיק התערבות. למרות השימוש במונח "כת" בהכרעת הדין, הרי שלגופו של עניין עמד בית המשפט קמא על המאפיינים הרלבנטיים בהתנהגותו של המערער, הן לשם קביעת אחריותו הפלילית והן לשם קביעת עונשו, ובהם: מידת שליטת המערער בחברי הקבוצה, אופן הפעלת הכח וניצולו על ידי המערער ומידת הציות של חברי הקבוצה להנחיותיו בכל הנוגע ליחסים ביניהם ולחינוך ילדיהם. עניין זה, המסביר את הציות העיוור של חברי הקבוצה להוראותיו, מהווה נסיבה מחמירה רלבנטית לקביעת מתחמי הענישה. בנוסף, עמדה המשיבה על חומרת המעשים, הן לגבי העבירות שבוצעו כלפי הקטינים והן לגבי אלו שבוצעו כלפי המתלוננת וגרסה כי יש לדחות את הטענה כי אלו נעשו מתוך מניע חינוכי, בייחוד שהסבר זה לא בא מפיו של המערער, שהכחיש את מעשיו הן במשטרה והן בבית המשפט קמא.

המשיבה ביקשה לדחות מכל וכל את טענת המערער לגבי אכיפה בררנית, שכן עניינו שונה באופן מהותי מעניינם של המתלוננת וההורים הנוספים: בעוד הוא היה ההוגה והיוזם של המעשים כולם ושלט שליטה מלאה בחברי הקבוצה, מעורבות המתלוננת וההורים האחרים בעבירות היתה מצומצמת יותר ובוצעה על רקע הערצת המערער והפחד ממנו. המשיבה ציינה כי החלטתה שלא להעמיד לדין את המתלוננת, התבססה על היותה חושפת הפרשה; על הנזקים האישיים הכבדים שספגה בשל חשיפת הפרשה; ועל היותה קורבן למעשיו של המערער. כל אחד מההורים הנוספים, לעומת זאת, מעורב במקרה חד פעמי; בתקופת זמן רחוקה יחסית; ובחלקם אף במעשים ברף חומרה נמוך מאלו המיוחסים למערער.

גם ביחס לקביעת מתחמי הענישה, התנגדה המשיבה לעמדת המערער ולפיה יש לקבוע מתחם ענישה יחיד לעבירות שבוצעו כלפי הקטינים. לשיטתה, העבירות בוצעו בין השנים 2006 עד 2013 כלפי שבעה קטינים ולא ניתן לכרוך אותן יחד. מה גם, שעונשו של המערער צריך להיגזר בתוך מתחם הענישה שנקבע ואין כל חובה לפרט מהי מידת החפיפה או הצבירה שבין הענישה לכל אחד מהאירועים. באשר למידת העונש עצמו,

טענה כי גזר הדין בפרשת חן מהווה אמת מידה להשוואה למרות השוני בין הפרשות ובמידת החומרה של המעשים.

לבסוף, טענה המשיבה כי אין לתת לחזרתו של המערער מערעור על הכרעת הדין משקל עונשי לקולא, משום שהלה ניהל את ההליך במלואו בבית המשפט קמא לאורך 40 ישיבות ולא חסך את עדות המתלוננת ובהתחשב בכך שלעונשו של המערער יש חשיבות בהיבט של שחרור חברי הקבוצה משליטתו.

דיון והכרעה

10. ברגיל, אין ערכאת הערעור מתערבת בענישה אלא בהתקיים חריגים שעניינם טעות מהותית בגזר דינה של הערכאה הדיונית או חריגה במידה ניכרת מרמת הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים (ע"פ 8317/16 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן (4.6.2017)). על דרך הכלל, בחינת ערכאת הערעור מתמקדת בתוצאה העונשית הסופית, להבדיל מאופן יישום הוראות החוק ביחס להבניית שיקול הדעת בענישה (ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (9.6.2016)). לאחר בחינת טענות הצדדים, בכתב ובעל פה, כמו גם עיון בערעור על כל צרופותיו, הגענו למסקנה כי דין הערעור להתקבל מן הטעם כי יש בעונש שנגזר על המערער סטייה לחומרה ממדיניות הענישה הראויה בנסיבותיו של המקרה.

11. עובדות כתב האישום שבו הורשע המערער והפירוט העובדתי בהכרעת הדין מלמדים כי המערער שימש סמכות רוחנית-דתית למספר משפחות שהתקבצו סביבו, וככזה הדריך אותם בכל הנוגע להתנהלותם ולאורחות חייהם האישיים והמשפחתיים ולחינוך ילדיהם. חברי הקבוצה מילאו אחר הנחיותיו אלו, ובהקשרו של כתב האישום, ביצעו – לבדם או ביחד עמו – עבירות אלימות והתעללות כלפי ילדיהם הקטינים. חומרת המעשים ברורה על פניה מהפירוט בכתב האישום, כפי שהובא לעיל. מהאמור שם ניכר, כי הקטינים היו נתונים לענישה שכללה כליאה בתנאים משפילים ומעוררי קבס לפרקי זמן משתנים וכן לענישה גופנית מידי הוריהם או מידיו של המערער, והכל בתור "עונש" למען ייטיבו דרכיהם. כפי שציין בית המשפט קמא, מצבור המעשים לאורך השנים הוא שמקנה להם נופך חומרה ואפיון ייחודיים ויש קושי למצוא "ענישה נהוגת או מקובלת". אמנם, בשנים האחרונות הגיעו לפתחם של בתי המשפט, לרבות לפתחו של בית משפט זה, מקרים שבהם הורה מנהיג לחברי קבוצתו כיצד לנהוג בילדיהם ולנקוט כלפיהם בענישה גופנית קשה, אולם מקרים אלו אופיינו בחומרה יתרה, העולה בהרבה על חומרת המעשים במקרה דנן, הן מבחינת סוג המעשים שבוצעו בקטינים והן מבחינת מידת

הנזקים שנגרמו להם. כך, בפרשת חן, שאליה התייחס בית המשפט קמא, בוצעו בקטינים מעשי התעללות אכזריים וקשים שכללו טלטולים עזים של הגוף והראש, מכות בכל חלקי הגוף באמצעות חפצים ופטישים, קשירות בחבלים ובאזיקונים, שריפת איברים וגרימת כוויות, מניעת שינה ואוכל, כאשר תוצאות מעשי ההתעללות התבטאו בכוויות, שברים ופציעות קשות; לפעוט שביניהם, בן השלוש, נגרם נזק מוחי בלתי הפיך שהותירו במצב של תרדמת; ולקטין אחר, שהיה כבן 4, נגרמו חבלות גופניות חמורות, כוויות נרחבות ועמוקות שהצריכו התערבות כירורגית והשתלת עור נרחבות ברגליים.

כך גם בתפ"ח (מחוזי י-ם) 6749-08-11 מדינת ישראל נ' פלוני (17.10.2013), שהערעור עליו תלוי ועומד בבית משפט זה (ע"פ 8104/13 פלוני נ' מדינת ישראל), שעסק ב-19 אישומים שפירוטו מכלול קשה של עבירות חמורות של החזקה בתנאי עבדות, מעשי אינוס רבים, מעשי סדום, כליאת שווא, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, התעללות בקטינים, הדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט ואשר בגינן נידון הנאשם ל-26 שנות מאסר. וכך גם בע"פ 8271/14 רצון נ' מדינת ישראל (18.7.2016), שבו נדחה ערעורו של המערער על עונש של 30 שנות מאסר שנגזרו עליו בגין הרשעתו בעבירות מין חמורות ורבות, עבירות מרמה בנשים, חלקן בגילוי עריות.

מקרים אלו מצויים ברף חומרה גבוהה, המצוי הרבה מעבר לרף העליון ההולם את נסיבות עניינו של המערער, אינם יכולים לשמש אמת מידה עונשית אלא כסמן עליון המצוי מחוץ לגדר העונש הראוי בנסיבות הפרשה כאן. גם הפסיקה הנוספת שאליה הפנה בית המשפט קמא (ת"פ (מחוזי י-ם) 437/09 מדינת ישראל נ' פלוני (10.10.2010) ות"פ 52738-01-15 מדינת ישראל נ' פלוני (7.10.2015)), אינה יכולה לשמש אמת מידה לענישה הנוהגת בשל השוני המהותי בין המקרים, הן מבחינת סוג העבירות וחומרת המעשים והן מבחינת מאפייני מעמדו הייחודי של המערער כמנהיג הקבוצה וביצוע העבירות כחלק מהשתייכות לקבוצה ולאורחותיה, כפי שהוכתבו על ידו. אין בדברים אלו כדי להמעיט מחומרת מעשיו של המערער ומהשלכותיהם על קורבנותיו הקטינים כמו גם על המתלוננת, אולם בהעמדתם אל מול הנזקים הכבדים שנגרמו לקורבנות הפרשות שהוזכרו לעיל ולטיב העבירות בהן, מצויים מעשיו של המערער – אכזריים וקשים כשלעצמם – במדרג חומרה נמוך יותר. לטעמנו, העונש שהוטל בסופו של יום על המערער, בהתייחס לעבירות שבוצעו כלפי הקטינים וכלפי המתלוננת גם יחד, חורג בחומרתו מרמת הענישה הראויה בנסיבות אלה, והמרחק ממנה לענישה שיוחדה לאותם מקרי קיצון ייחודיים צריך להיות משמעותי יותר. ויודגש, עונשו של המערער ראוי

שיהיה עונש דו ספרתי, שיביא לידי ביטוי את הסלידה ממעשיו ואת הגמול על עבירות שבוצעו כלפי מספר משמעותי של קטינים ועל העבירות שבוצעו במתלוננת.

12. לא כך הדבר באשר לטענת המערער להקלה בעונשו מטעמי אכיפה ברונית. כפי שהטעימה המשיבה, אכיפה ברונית אין כאן, אלא הבחנה בין שונים. אין דומה עניינו של המערער לעניינם של המתלוננת ושל ההורים הנוספים, שסרו למרותו בקבוצה. בעוד הוא היה מי שעמד בראש ונתן הנחיות כיצד לנהוג בילדים, היו הם מי שסרו למרותו וביצעו את הנחיותיו. הטעמים שעמדו בבסיס ההחלטה שלא להעמידם לדין, הגם שהם בעצמם ביצעו את העבירות כלפי ילדיהם, לאור מעורבותם במקרים בודדים ולאור המחיר האישי הכבד ששילמה המתלוננת על חשיפת הפרשה - הם טעמים סבירים להחלטה שהתקבלה על בסיס שיקול של שוני מהותי בין המעורבים השונים. בנסיבות אלה אין ממש בטענת קיומה של אכיפה ברונית בעניינו של המערער.

13. לאור כל האמור לעיל, ותוך מתן ביטוי לקבלת הדין, משחזר בו המערער מערעורו על הכרעת הדין, יש לקבל את הערעור על חומרת העונש ולהעמיד את עונשו של המערער על 11 שנות מאסר בפועל, תוך שיתר רכיבי הענישה יעמדו בעינם.

ניתן היום, כ"ה בתמוז התשע"ז (19.7.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט